

НА
ЗАХІД
ВІД
МІСТА

НА
ЗАХІД
ВІД
МІСТА

Ганна Городецька

УДК 821.161.2-31
Г 70

Ганна Городецька

Г 70 На захід від міста : повість / Львів : Видавництво Старого Лева,
2026. 152 с.

ISBN 978-966-448-703-7

Надія працює в готелі на острові. Вона живе там уже давно, тож, здається, призвичаїлась до нового ритму життя. Проте на острів прибуває щоразу більше переселенців, які часто не можуть навіть вийти з автобуса — тримаються за минуле, яке заледве вмістили в одну валізу. І цим людям потрібно допомогти адаптуватися, прилаштуватися до чужого простору.

Острів здається тихим, але за цією тишею та спокоєм — втома, розгубленість і вперте бажання вижити. За тихими розмовами біля теплового каміна, за чаєм у маленьких чашках — очікування й питання: хто ти тепер? І скільки часу потрібно, щоб острів прийняв тебе за свого?

УДК 821.161.2-31

© Ганна Городецька, текст, 2026
© Ксенія Степас, обкладинка, 2026
© Видавництво Старого Лева, 2026

ISBN 978-966-448-703-7

Усі права застережено

розділ 1.

Готель

Часом хочеться піти на пошту. Крутнути підставку для листівок, щоб зарядило перед очима. Взяти одну. Написати тим, хто тільки збирається приїхати. Вони знають, що на пошті продають харчі. Маленькі стаканчики вершків поруч із дволітровими пляшками молока немов позичені з лялькового сервізу. Хліб, нарізаний скибками, невеличкі банани й величезна редька з плетеного кошика під прилавком, — за все треба платити місцевими грошима. Гаманець розпухає від монет, які дають на решту. Монети важкі. Якщо покласти на повіки, то не зможеш розплющити очей. Кожного вівторка або четверга, залежно від того, який день кому призначено, поштарка, сувора жінка із сивим волоссям, відраховує п'ятдесятки. Сотня — дві п'ятдесятки, дві сотні — чотири. Просуває купюри у віконце

заскленої кабінки, де стоїть касовий апарат, сейф із грошима й обігрівач. Коли збирається черга, виходить до прилавка. На полицях є багато чого. Шматки масла, схожі на зливки золота в золотих обгортках. Можна купити хліб, легкий, здається, що в опару домішали хмаровиння. Взяти з морозилки брикет морозива: між вафель — пломбір. Це намальовано на обгортці, а насправді в пачці — тільки морозиво, вафлі лежать окремо. На острові все наче на материку.

Надія щотижня приносить спаковану коробку і ставить на ваги. Просуває у віконечко аркуш з адресою. По обіді зелений автомобіль забирає посылку й зникає в лабіринтах живоплоту. Височезні кущі тягнуться назустріч одне одному, наче підлітки, які хочуть уперше торкнутися чужого тіла, захованого під одягом. Приїжджає трактор із припасованою на даху косаркою, вкорочує пагони, лишає гладкі зрізи та запах. Як у скошеної трави, тільки вдсятеро сильніший. Автомобілі заносить на поворотах, брязкають дверцята металевих причепів, які всередині пахнуть силосом і готелем після довгої ночі. Щоранку Надія відчиняє двері, підпирає барним стільцем, щоб провітрювалося. Вікна треба лишати відчиненими цілодобово. Через плісняву й через те, що електричне опалення висушує повітря.

Зараз готель порожній. Чекає подиху, від якого, наче на піднесеному до вуст люстерці, запітніє скло,

чекає вогню в каміні. Шибки холонуть, бо нема кому до низько нахилоного неба підв'язати шворку диму, зачинити старомодні, з довгими металевими защіпками, кватирки, зігріти кімнати. Будівельники — неквапливі лінивці, позеленілі від повільності, здається, мох устигає вирости на спинах, поки вони вирішують, чим зайнятися. Підлоги похилені. Ніби не готель, а щось схоже на пароплав, якась за давнєна, насилу стримувана хитавиця. Щоб не скотитися з ліжка, доводиться й уві сні перевертатися помалу, підтягувати ковдру, що сповзає. Міняють двері. Ставлять фанерні, тонесенькі. Крізь них уночі буде геть усе чути: скрипіння ліжок, стишені розмови. Здаватиметься, що це одна величезна, поділена перегородками кімната, де все перемішується і сні сплітаються в єдину павутину, з'єднуються петлями — й усім сниться одна й та сама подорож, безперервний рух автомобілем, автобусом, трамваєм, поїздом і пароплавом.

Старі меблі викидають. Приганяють великий контейнер. Могли б залишити шафи з дзеркалами, ліжка з різьбленими бильцями. Ні, викидають усе. Менеджерка привозить нові покривала з благоденської тканини. Старі, кращі, відправили на перероблення. В кожній із десяти кімнат поставили однакові сірі шафи. Тільки купили, а гвинтики вже відкручуються й випадають. У кожну шафу Надія кладе по синьому мішку. Ті, що приїдуть, приносять прання. Надія

насипле порошок і запустить на повний цикл. Перед вечерею витягне з сушарки й складе чистий, трохи прим'ятий одяг назад у мішки, щоб забрали. І далі по колу. Пилососити, витирати пил, прати постіль.

Поки що нема чого робити. Вона сидить на рожевій лавці навпроти готелю, поруч із Музеем спогадів. Музей схожий на велетенську бляшанку, перевернуту на бік, із прорізнаними отворами для дверей і вікон. Телефон постійно вібрує. Це ті, що тільки збираються приїхати. Все хочуть знати наперед. Надія відписує.

— Те саме? — питає Кіра, підійшовши до лавки. Волосся блищить на сонці, очі захищені за темними окулярами. Вона не поспішає, як новенькі. Вже трохи побула на острові, сама може дещо розповісти.

— Тільки зібралася спокійно посидіти, — відповідає Надія. — Питають, чи брати теплий одяг.

— Ага. Наче в країні вічної весни треба куртки. Краще взяли б щось водонепроникне, дощовики й чевіки з високими підошвами.

— Вони спакують, аякже! Багато говорити, мало слухати. Про інше треба думати, а вони питають про взуття.

— Спитали б краще, куди в тому взутті ходитимуть.

— Слухання — не їхня сильна сторона. Розкажуй, розкажуй, розписуй, поясний... Понакидають речей у валізи, візьмуть перше-ліпше, а коли приїдуть, виявиться, що потрібного не взяли.

— Все як завжди.

— Хіба наперед поясниш? — зітхає Надія. — Хіба все розповіси?

Вони замовкають. Якийсь час дивляться на замкнені двері Музею спогадів.

— Скоро?

— Може, й не буде нікого. Щось передумують у Департаменті, — каже Надія.

— Будуть.

Якийсь час вони сидять разом на лавці. Потім Кіра йде, а Надія лишається. Дивиться на вітрину замкненого Музею. За склом — пачки з-під чаю і цукерок, зараз таких уже не випускають. Фотографії. Ніколи не вистачає часу видрукувати й упорядкувати. Двійко ляльок туляться носами до шибки. Надія роздивляється виставлені у вікнах дитячі малюнки. Поки діти малі, бракує часу це все роздивлятися. Дитячі саморобки доводиться утилізувати пачками. Шкода, що нічого не лишилося, думає Надія, нічого з того, що колись малювали доньки.

розділ 2.

Молоко і крекери

Часом хочеться свіжого молока. Кіра платить і слухає, як за спиною бабця в червоному дощовику каже, що перестала їздити в місто. Погана дорога, багато машин. Лише на пошту й до Джо. У місто — ні, це їй не треба. Бадьориться. Місцеві тримаються до останнього. Що старшими стають, то частіше ходять перевіряти зір. Перескладати теорію, знову подаватися на водійські права. Стараються, щоб не лишитися на самоті, серед зелених полів і крижаних озер. Кіра заводить машину. Дороги оточені стінами живоплоту, нічого не видно ні ліворуч, ні праворуч, попереду теж нічого не видно, за поворотом — наступний поворот. За мостом починаються хащі. Здається, далі нічого немає. Весь острів із зелено-біло-помаранчевим прапором — це зелений лабіринт кущів, що цвітуть